

Sygn. akt IV U 228/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sławomir Dudek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Adaszek

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z odwołania: B. C. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego J. C.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) w Ł.

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek odwołania: B. C. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego J. C.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w (...) w Ł.

z dnia 8 czerwca 2015 roku, sygn. (...)

oddala odwołanie.

IV U 228/15 UZASADNIENIE

Powiatowy (...) w P. T. orzeczeniem z dnia 29.IV.15r. sygn. (...) zaliczył B. C. (1) do osób niepełnosprawnych na okres do 30.IV.16r. bez konieczności stałej opieki w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Rozpatrując sprawę wskutek odwołania J. C. Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w (...) w Ł. orzeczeniem z dnia 8.VI.15r. sygn. (...) zmienił jedynie symbol przyczyny niepełnosprawności (...) (...) a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Odwołanie od orzeczenia (...) wniosła przedstawicielka ustawowa wnioskodawcy J. C. wnosząc o uznanie u syna B. C. (1) znacznego stopnia niepełnosprawności. Podniosła, że syn został źle zdiagnozowany. Jest nadal na etapie badań neurologicznych, a od lekarzy prowadzących otrzymała zalecenie zapewnienia dziecku stałej opieki dorosłej osoby, gdyż syn nie nadaje się do samodzielnego funkcjonowania.

(...) nie uznał odwołania i wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

B. C. (1) urodził się (...). Od urodzenia był opóźniony w rozwoju psychoruchowym, później zaczął mówić, siedzieć i chodzić. B. C. cierpi na mózgowie porażenie dziecięce pod postacią niewielkiego obustronnego niedowładu spastycznego, malformację naczyniową lewego płata ciemieniowego zmiany napadowe w EEG z podejrzeniem padaczki oraz opóźnienie rozwoju psychoruchowego.

Dyskretny niedowład spastyczny nie upośledza w sposób istotny funkcjonowania ruchowego wnioskodawcy. B. C. ma włączone leczenie przeciwpadaczkowe z powodu patologicznego EEG. Jednak nie wystąpiły u dziecka napady drgawkowe.

Chłopiec samodzielnie chodzi, ubiera się, sam je posiłki. Nie wymaga stałej opieki lub pomocy (dowód „ opinie biegłych neurologów A. P. k-26-27, A. P. k-63-66, psychologa M. G. k-44-46).

Sąd uznał opinie biegłych za prawidłowe. Biegli zarówno neurologzy, jak i psycholog wykonali samodzielne badania wnioskodawcy, zapoznali się z dokumentacją medyczną Wskazali na rozpoznane u B. C. jednostki chorobowe, wskazali także ich wpływ na codzienne funkcjonowanie dziecka. Stwierdzili, że niepełnosprawność nie ogranicza w sposób istotny funkcjonowania dziecka w życiu codziennym i wykonywani samodzielnych tych czynności, jakie dzieci w tym wieku wykonują samodzielnie.

I ich wnioski należało uznać za prawidłowe. Zarówno bowiem dokumentacja medyczna, jak i badania nie wskazują na konieczność stałej kontroli dziecka, na konieczność stałej nad nim opieki, nie stwierdzono istotnych zaburzeń w czynnościach codziennych i kontaktach z otoczeniem.

Stwierdzić należy, że niepełnosprawność jest zdefiniowana w ustawie z dnia z dnia 27.VIII.97r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych. Osoby, które nie ukończyły 16 lat są zaliczane do niepełnosprawnych, jeśli „mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodującą konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku”. Ta definicja niepełnosprawności daje jako jeden z podstawowych warunków uznania za niepełnosprawną osoby nieletniej naruszoną sprawność organizmu, która powoduje konieczność zapewnienia opieki lub pomocy w zaspokajaniu potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne dziecku w tym wieku. Osoby do 16 roku życia nie mają określanego stopni niepełnosprawności, są traktowane jak dzieci i ocenie podlega ich samodzielność w wykonywaniu tych czynności, jakie mogą wykonywać dzieci oraz porównanie z innymi dziećmi, dziećmi u których nie stwierdzono żadnej choroby czy wady wrodzonej.

W świetle definicji niepełnosprawności dzieci brak jest podstaw do przyjęcia, że B. C. (1) wymaga stałej opieki lub pomocy z uwagi na znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji.

Z tych względów orzeczenie (...) należało uznać za prawidłowe, zgodne z przepisami ustawy. A tym samym odwołanie od niego należało oddalić (art.477¹⁴§1 kpc).